

Skumring

Fugle sang godnat til hinanden et sted ude bag horisonten og bevægede sig som sorte silhuetter over skumringshimlen i ét lige stræk. Dagen gik på sidste vers, solen kæmpede for at holde hovedet over vande. Hendes øjne flakkede hen over loftbjælkerne, fra den ene side til den anden og tilbage igen, atten loftbjælker. Det gik op for hende at hun havde talt forkert; hun havde altid troet der var flere. Fyrre, mindst.

Loftrummet var så godt som tomt. Et par spredte objekter, henlagt bevisførelse om gamle, varme minder, et brunt juletræ, en rustgylden billedramme, en rangle. Men mest af alt støv. Støv, støv og atter støv der dækkede gulvet som et tykt, loddent tæppe, kun afbrudt af små, runde huller. Musespor? I samme nu synes hun at kunne høre dyret spæne over træet få meter fra hendes hoved. Normalt ville hendes hjerteslag hæve sig med ti mil i timen bare ved tanken om en ubuden gæst, men nu var det langsommere end nogensinde før. Hjertet bevægede sig sløvt i en lang, anstrengt klagen, mens det forsøgte at drive det resterende blod rundt i den udslidte krop. Hun kunne mærke den varme, røde pyt af klæbrig væske ramme hendes fingerspidser.

Hun var ved at dø.

Irriteret af støvlaget hostede hun kraftigt et par gange, men blev nær kvalt i det blod der hobede sig op i hendes hals deraf. En klag-

de lyd sivede ud af hende uden at hun selv var klar over det, og hun drejede blikket ned mod det brændende punkt mellem sine ribben. Hvis bare hun kunne få kniven ud. Den lå og gnavede, sled mod det allerede flænsede kød og gjorde situationen værre end nødvendigt. Hvis bare hun kunne få den ud, så ville det også gå hurtigere, blodet ville kunne få frit løb, få lov at fosse ud af det beskadigede hylster indtil det var tømt, og hun ville glide ind i en langsom, varende søvn. Gid hun dog kunne få den ud.

Ud af øjenkrogen kunne hun se horisonten mørkne, og dagens sidste stråler falde ind igennem vinduet, snart ville det være helt mørkt. Måske skulle hun have ventet, kom hun til at tænke. Til skumringen var forbi, til solen endeligt var forsvundet bag hustagene for aldrig at dukke op igen. Til lyden af glade stemmer i den festlige sensommernat var forstummet. Til ikke så meget som en kat havde kunnet se hende. Nå ja, nu var der ikke så meget at gøre ved det. Måske var en skumring ikke den værste time at forlade livet i. Hun havde alligevel altid foretrukket natten og vidste ikke bedre end stjernehimlen.

Hun kunne alle stjernetegnene udenad. Karlsvognen, Orion, Leo, Lille Bjørn, Casiopeja, både på den nordlige og sydlige halvkugle. Hun kunne månekalenderen udenad og vidste hvornår hver en asteroide ville passere jorden. Kometregn, sol- og måneformørkelser, alle kunne hun datere med præcision. I aften var det fuldmåne, det behøvede hun ikke engang at kigge ud af vinduet for at kunne konstatere. I gymnasiet havde hun valgt astronomi, men alle de andre fag hadede

hun. Og frem for at lave lektier foretrak hun at sidde på taget og tælle stjerner, nat efter nat efter nat.

Derfor ville hun se dem en sidste gang. De første var også allerede ved at vise sig øverst på himlen hvor midtbyens lysforurening ikke kunne nå dem. Armen var ved at være følelsesløs, men til trods for den prikkende fornemmelse af blodmangel lykkedes det hende at bevæge det blåhvide legeme op til knivhullet. Stålet var ligeså koldt som hendes fingre, og grebet smuttede og gled gang på gang indtil hun endelig fik fat og hev køkkenkniven ud i en langtrukken klage. Nøjagtig som hun havde beregnet, fossede blodet ud i forhøjet fart. Pludselig fortrød hun at hun havde valgt højre side. Et venstrestød havde været langt mere fatalt. Hun kunne tilmed have valgt at skubbe stålet op igennem armhulen, og døden ville være indtruffet øjeblikkeligt. Men modet manglede vel.

Nu skulle det gå stærkt. Med ildevarslende fart forlod den livsvigtige væske hendes legeme, og for hendes øjne fløj fugle rundt i blinkende sorthvide prikker. Forhåbentlig ville hendes mor tage sig godt af hendes undulat, krydsede det kort hendes tanker, men forsvandt hurtigt igen i et mørkt hav af smerter, adrenalin og hjertekramper. At det lykkedes hende at rejse sig op forstod hun ikke og mærkede knap sine fødder bevæge sig. Ikke desto mindre gled hun tættere og tættere på vinduet, hvor blå og gule og røde og hvide farver lagde sig i lag på lag før de blev til sort. Hendes hvide fingre greb fast om rammen, håndfladerne pressede mod glasset. Sommervinden var ubarmhjertig kold. Hendes krop var et stykke papir, i fare for at blive blæst væk og

revet over hvert øjeblik det skulle være, for evigt alene i forstadens begrænsede univers. Da hun stak hovedet ud af vinduet, tabte hun ud af munden en fyldig klat blod ned på fortovet, men det var det ovenover hende der talte. Hendes øjne kunne knap nok se stjernerne, så udviskede og matte af dødens favntag var de blevet. Alligevel lo hun. En hvæsende, blodig latter et sted nede fra den ødelagte mave for over hende lå hendes stjerner som de plejede. Det eneste stabile holdpunkt nu hvor solen langt om længe havde trukket sit lys ned bag horisonten. Stjernerne ville altid være der.

Da hans arme begyndte at værke, satte han indkøbsposerne ned. Der var alligevel intet tegn på at han ville gå indenfor lige foreløbig.

”Ren tragedie,” konstaterede en af husets ældre beboere, og flere nikkede bekræftende, ”Ren tragedie.”

Den unge pige lå på fortovet i en akavet stilling, benene bøjet unaturligt bagover, brystkassen var underligt flad, de sagde at kroppen havde mistet det meste af sit blod. Det var nok meget rigtigt; spredte blodklumper rundt omkring på fortovet tydede på det, og den olivengrønne trøje var sortrød og beskidt i højre side. En stor flænge afslørede den indre mekanik, og han gennede et par drenge væk der kom for at kigge. Et par opspillede øjne stirrede tomt op i nattehimlen, men der løb en tyk stribe stivnet blod fra hendes smilende mund.

Det blev konstateret at hun havde forsøgt selvmord i det store loft-
rum og derefter kastet sig selv ud af vinduet hvor et rødt spor viste
hvor hun var stødt mod ydermuren.

”Da hun ramte fortovet blev kroppen presset sammen af trykket,”
forklarede politimanden moren. Plastikken føltes klistret og kradsen-
de i hendes svedige håndflader, men hun fortsatte med at knuge det
sort-gulstribede bånd der spærrede pladsen af. Roligt nikkede hun,
som listede den uniformklædte mand foran hende dagens suppepriser
op.

”Ren tragedie,” var der nogen der atter gentog og så gik de alle in-
denfor, og politiet beklagede og tilbød at hyre en til at rydde op. Det
sagde hun ja til, men først når solen stod op. Stjerneblinkede
upåvirket over hovedet på hende da hun stod alene på gaden. Det nye
hus skulle være rent og fint, afgjorde hun. Et etplans rækkehus, med
køkken i grå og hvide farver. Hun havde købt kniven i Ikea, en smart
model, hvor bladet og skaftet gik ud i ét. I tidens trendy grå kulør. Nu
var den røde farve ikke til at få af.